

Najsladi osmesi kriju najmračnije tajne...

Slatke male lažljivice

Sara Šepard

Prevela Tamara Jecić

alnari
PUBLISHING

Beograd, 2009.

Za JSV

*Troje mogu da sačuvaju tajnu
ukoliko je dvoje od njih mrtvo.*

– Bendžamin Frenklin

Kako je sve počelo

Zamisli da je leto između sedmog i osmog razreda pre nekoliko godina. Pocrnela si od ležanja kraj svog bazena, kamenom oivičenog, imaš na sebi novu „džusi“ trenerku (sećaš se kad su ih svi nosili?), zalučena si dečkom koji ide u privatnu srednju školu, i čije ime nećemo pominjati, koji slaže džins u radnji *Eberkrombi* u tržnom centru. Jedeš svoje kakao-žitarice baš onako kako voliš da ih jedeš – potopljene u obrano mleko – i vidiš to devojačko lice na tetrapaku mleka – NESTALA. Ona je slatka – verovatno je slađa od tebe – i ima taj naprasiti izgled u očima. Misliš: *Hm, možda i ona voli omekšale cerealije.*

Kladila bi se da bi i ta devojka mislila da je momak iz tržnog centra baš zgodan. Pitaš se kako neko tako... pa, kako je neko tako sličan tebi nestao. Mislila si da samo devojke koje idu na izbore za najlepše devojke završavaju na stranicama tetrapaka za mleko.

Pa, razmisli još jednom.

Arija Montgomeri zagnjuri lice u travnjak svoje najbolje prijateljice Alison Dilaurentis.

„Divno“, promrmljala je.

„Mirišeš travu?“, viknu Emili Filds iza nje, zatvarajući vrata majčinog „volvoa“ dugom pegavom rukom.

„Lepo miriše.“ Arija zagladi svoju ružičasto šatiranu kosu i udahnu topli ranovečernji vazduh. „Kao da je leto.“

Emili mahnu svojoj majci i podignu bezvezne farmerke koje su joj visile na mršavim kukovima. Emili je, posle učešća u Ted-pol ligi, trenirala takmičarsko plivanje, i mada je izgledala odlično u „spido“ kupaćem, nikad nije nosila ništa tesno, niti išta približno ljupko kao ostale devojke iz sedmog razreda. To je bilo zato što su njeni roditelji insistirali na tome da ona izgradi karakter na unutrašnjim vrlinama. (Uprkos tome, Emili je bila prilično sigurna da to što je bila prinuđena da krije svoju majčicu sa natpisom IRSKE DEVOJKE TO RADE BOLJE iza fioke svog ormana sa donjim vešom – ne služi baš poboljšanju karaktera.)

„Hej, društvo!“, Alison napravi piruetu idući kroz prednje dvorište. Kosa joj je bila nagurana u neuredni konjski rep, i još uvek je nosila zavrnuti hokejaški kilt sa završne godišnje proslave tima tog popodneva. Alison je bila tek sedmak u Džej-Vi timu i dovožena je kući sa devojka iz škole Rouzvud Dej, koje su prašile muziku Džej-Zija u svojim „čiroki“ džipovima i prskale Alison parfemima pre nego što bi je dovezli kući kako bi neutralisale miris cigareta koje su pušile...

„Šta propuštam?“, uzviknula je Spenser Hejstings, skliznuvši kroz prolaz u Alinoj živoj ogradi da bi se pridružila ostalima. Spenser je živela u susednoj kući. Ona prebaci preko ramena dugu negovanu tamnoplavu kosu skupljenu u konjski rep, srknu gutljaj iz svoje ljubičaste „naldžin“ plastične boce. Spenser nije ušla u Džej-Vi tim zajedno sa Ali te jeseni, i morala je da igra za tim sedmaka. Tokom godine je vredno trenirala kako bi usavršila svoju

igru, a devojkice su *znale* da je vežbala driblovanje u dvorištu pre nego što su one stigle... Spenser je mrzela kad je neko bio bolji od nje u bilo čemu. A posebno – Alison.

„Čekajte mene!“

Okrenuše se da vide Hanu Marin kako silazi iz „mercedesa“ svoje majke. Spotakla se na svoju torbu i neobuzdano mahnula punačkim rukama. Otkad su se njeni roditelji razveli prošle godine, ona se stalno gojila prerastajući svoju staru odeću. Iako je Ali prevrnula očima, ostatak devojaka se pretvarao da to nije video. Tako to rade najbolje drugarice.

Alison, Arija, Spenser, Emili i Hana sprijateljile su se prethodne godine kada su ih roditelji poslali da volontiraju subotom po podne u programu škole Rouzvud Dej, razvozeći potrepštine po gradu – dakle, sve osim Spenser, koja je volontirala sama.

Bilo da je Alison znala za ostale četiri devojkice ili nije, one su znale za nju. Ona je bila savršena. Lepa, duhovita, pametna. Popularna. Momci su želeli da je poljube, a devojkice – čak i one starije – želele su budu kao ona. Dakle, prvi put kad se Ali nasmejala na jednu od šala koje je napravila Arija, pitajući Emili o plivanju, rekavši Hani da joj je majica ljupka ili je prokomentarisala da je rukopis Spenser *daleko* uredniji od njenog, one nisu mogle ništa drugo osim da budu, pa... zaslepljene.

Pre Ali, devojkama su se dopadale farmerke, trudničke visoko strukirane – bile su nezgrapne i uočljive zbog sasvim pogrešnih razloga – a onda je Ali učinila da se osećaju kao da je svaka stvar koju nose dizajnirala Stela Makartni, što nijedna sebi ne bi mogla da priušti.

Sada, više od godinu dana kasnije, poslednjeg dana sedmog razreda, one nisu bile samo najbolje prijateljice, bile su glavne devojkice u školi. Mnogo toga se desilo da to bude tako.

Svaki put kad su prespavale jedna kod druge, svaki izlet – sve je bilo nova avantura. Čak su i njihova odeljenja bila vredna spomena kad su bile zajedno. (Čitanje nestašne primedbe kapitena iz prvog tima o njegovom učitelju matematike u vezi sa elektronskim pojačivačem postala je legenda u školi.) Ali bilo je tu i drugih stvari koje su sve one želele da zaborave. Bila je jedna tajna o kojoj čak nisu ni podnosile da govore. Ali je rekla da su tajne bile ono što je zauvek učvrstilo njihovo petostruko prijateljstvo. Ako je to bilo tačno, trebalo je da postanu prijateljice za ceo život.

„Baš mi je drago sto je ovaj dan završen“, Alison je zastenjala pre nego sto je nežno pogurala Spenser nazad kroz prolaz živice. „Tvoj ambar.“

„Tako mi je milo da se sedmi razred završio“, reče Arija dok su ona, Emili i Hana pratile Alison i Spenser prema renoviranom ambaru pretvorenom u kuću za goste, gde je Melisa, Spenserina starija sestra, živela tokom početnih i poslednjih godina srednje škole. Na svu sreću, upravo je diplomirala i tog leta kretala u Prag, te je sve to bilo njihovo za tu noć.

Iznenada začuše veoma piskav glas. „Alison! Hej, Alison! Hej, Spenser!“

Alison se okrenula ka ulici. „Ne to“, šapnu ona.

„Ne to“, Spenser, Emili i Arija brzo ponoviše.

Hana se namršti. „Sranje.“

Bila je to igra koju je Ali maznula od svog brata Džejsona, učenika starijih razreda Rouzvud Dej škole. Džejson i njegovi prijatelji su pravili žurke na terenu škole i počinjali igru kad bi spazili devojke. Onaj ko bi poslednji rekao „ne to“ morao je da zabavlja najružniju devojku tokom noći, dok njegovi prijatelji mogu da se muvaju sa njenim zgodnim drugaricama – osnovno značenje je dakle: da si toliko jadan i neprivlačan kao što je ta ružna devojka. U Alinoj verziji, devojke bi rekle „ne to“ kad god

bi se u njihovoj blizini našao neko ružan, neko ko nije kul ili nije baš neki srećković.

Ovog puta, „ne to“ odnosilo se na Monu Vanderval – bezvez-njakovićku iz donjeg dela ulice koja je u prošlosti pokušavala da se sprijatelji sa Spenser i Alison – i na njene dve uvrnute druga-ricе, Čejsi Blendso i Fi Templton. Čejsi je bila devojka koja bi ha-kovala sistem školskih kompjutera a onda *rekla* direktoru kako da bolje osigura sistem, dok je Fi Templton hodala naokolo sa jo-jo igračkom – ovime je sve rečeno. Njih tri su buljile u devojke negde sa sredine tihog prigradskog puta. Mona se spustila na svoj skuter marke „rejzor“, Čejsi je bila na svom crnom maunti bajku, a Fi je stajala – sa svojim jo-joom, naravno.

„Hoćete li da dođete da gledate 'Faktor straha'?“, viknu Mona.

„Izvini“, reče Alison usiljeno se smeškajući. „Malo smo zauzete.“

Čejsi se namrštila. „Zar nećete da vidite kako jedu bube?“

„Grozno!“, šapnu Spenser Ariji, koja tad počе da se pretvara da jede nevidljive vaške sa Hanine glave, kao majmun.

„Da, volela bih da možemo“, Alison nagnu glavu. „Planirale smo da malo da spavamo jedne kod drugih. Ali, možda neki drugi put?“

Mona pogleda u trotoar. „Da, važi.“

„Vidimo se.“ Alison se okrete, prevrćući očima, a ostale devojke uradiše isto.

Prodoše kroz zadnju Spenserinu kapiju, sa njihove leve strane je bilo Alino susedno dvorište, gde su njeni roditelji gradili ve-randu sa dvadeset sedišta za svoje raskošne piknike. „Hvala *bogu* da radnici nisu tu“, reče Ali, bacajući pogled na žuti buldožer.

Emili se ukoči. „Jesu li ti ponovo dobacivali?“

„Polako, Ubico“, reče Ali. Ostale se zakikotaše. Ponekad su zvali Emili ubicom, misleći o njoj kao o Alinom ličnom pit bulu. Emili je imala običaj da to takođe smatra smešnim, ali kasnije se baš i nije smejala sa svima.

Ambar je bio upravo pred njima. Bio je mali i udoban sa velikim prozorom koji je gledao na Spenserinu razvučenu farmu, koja je imala svoju vetrenjaču. Ovde, u Rouzvudu, u Pensilvaniji, u malom predgrađu dvadesetak milja udaljenom od Filadelfije, mogao si pre da živiš u dvadesetpetosobnoj seoskoj kući sa bazenom popločanim mozaikom i toplim bazenčićem za više ljudi nego u kući građenoj u stilu *Mekdonaldsovih* restorana... Rouzvud je mirisao na jorgovan i pokošenu travu tokom leta, i na čisti sneg i peći na drva tokom zime. Bilo je mnogo bujnih visokih borova, poseda sa rustikalnim porodičnim farmama i najslađim lisicama i zečićima. Bilo je divnih radnji u kolonijalnom stilu, parkova u kojima se mogu proslavljati rođendani, diplomiranja i festivali tipa „samo zato što nam se tako hoće“. Rouzvudski dečaci bili su lepi na neki isijavajući, zdravi način, kao da su upravo izašli iz radnje *Eberkrombi*. Bila je to filadelfijska „glavna pruga“. Bilo je tu mnogo starih, plemićkih loza, starog kapitala, i starih skandala.

Kada su stigle u ambar, devojke začuše kikotanje iznutra. Neko ciknu: „Rekoh ti da prestaneš!“

„O, bože“, Spenser zastenja. „Šta ona ovde radi?“

Kad je Spenser gvirnula kroz ključaonicu, vide Melisu, svoju ugladenu i vaspitanu stariju sestru, odličnu u svemu što radi, i Ijana Tomasa, njenog zgodnog dečka, kako se rvu na kauču. Spenser šutnu vrata petom cipele, naglo ih otvorivši. Ambar je mirisao na mahovinu i malčice prepržene kokice. Melisa se osvrnu.

„Šta dođa...?“, upita. A onda primeti društvo i nasmeši se. „O, zdravo društvo.“

Devojke su pogledale Spenser. Ona se stalno žalila da je Melisa bila otrovna superkučka, pa su uvek bile uzdržane kad je Melisa izgledala slatko i prijateljski.

Ijan je ustao, proteglio se i iscerio se na Spenser. „Hej“.

„Zdravo, Ijane“, odgovori Spenser mnogo vedrijim tonom. „Nisam znala da ste ovde“.

„O, jesi“, Ijan se nasmešio koketno. „Špijunirala si nas.“

Melisa je popravila svoju dugu plavu kosu i crnu svilenu traku na njoj, buljeći u svoju sestru. „Pa, šta se zbiva?“, upita pomalo optužujući.

„Samo... nisam htela da banem...“, reče Spenser glasom koji je pucketao od ljutine.

„Ali, trebalo je da ovo bude naše mesto večeras.“

Ijan vragolasto ćušnu Spenser po ruci. „Samo se šalim sa tobom“, zadirkivao ju je.

Crvene mrljice joj izmiliše po vratu. Ijan je imao neurednu plavu kosu, sanjalačke oči boje lešnika i mišice na stomaku koji su prosto zvali da se opipaju.

„Auh“, reče Ali previše glasno. Svi se okrenuše prema njoj. „Melisa, ti i Ijan ste dobar par za ka-ju test. Nikad ti nisam rekla, ali uvek sam to mislila. Slažeš se, Spenser?“

Spenser trepnu. „Aha“, reče tiho.

Melisa je piljila trenutak u Ali, zbunjeno, a onda se okrenu prema Ijanu. „Možemo li da porazgovaramo napolju?“

Ijan dovrši svoje „korona“ pivo dok su devojkje gledale. One su pile isključivo supertajno iz flaša njihovih roditelja koje su stajale u ormarićima za piće. On spusti dole praznu bocu i uputi im oproštajni kez dok je pratio Melisu napolje. „*Adieu*, dame.“ Namignuo je pre nego što je zatvorio vrata za sobom.

Alison pljesnu rukama kao da briše prašinu. „Ali D. je rešila još jedan problem. Zahvalićeš mi se, Spens?“

Spenser nije odgovorila. Bila je previše zaokupljena gledanjem kroz prednji prozor ambara. Svici su počeli da osvetljavaju ljubičasto nebo.

Hana došeta do zaboravljene činije sa kokicama i zgrabi punu šaku. „Ijan je tako zgodan. On je čak i zgodniji od Šona.“ Šon Akard bio je jedan od najsladših momaka u celom razredu i predmet Haninih stalnih sanjarija.

„Znaš šta sam čula?“, upita Ali, bacivši se na kauč. „Šon stvarno voli devojke koje imaju dobar apetit.“

Hana zasia. „Stvarno?“

„Ne.“ Alison frknu.

Hana polako ispusti šaku kokica natrag u činiju.

„Dakle, devojke“, reče Ali, „znam odličnu stvar koju možemo da radimo“.

„Nadam se da se nećemo ponovo juriti.“ Emili se zakikota.

To su uradile prošlog meseca – po groznoj hladnoći – mada je Hana odbila da se skida dalje od potkošulje i gaćica, ostale devojke su trčale kroz obližnje jalovo kukuruzno polje bez srama.

„Tebi se to dopalo malko previše“, promrmlja Ali.

Osmeh izblede sa Emilinih usana. „Ma, ne – ovo sam ostavila za poslednji dan škole. Naučila sam kako da hipnotišem ljude.“

„Hipnotišeš?“, ponovi Spenser.

„Metova sestra me je naučila“, odgovori Ali, gledajući u uramljene fotke Melise i Ijana na okviru kamina. Njen dečko za tu nedelju, Met, imao je kosu boje peska, kao i Ijan.

„Kako to radiš?“, upita Hana.

„Žao mi je, zaklela sam joj se da ću čuvati tajnu“, reče Ali, okrećući glavu. „Hoćete da vidite da li uspeva?“

Arija se namršti, sedajući na podni jastuk boje lavande. „Ne znam...“

„Što da ne?“ Aline oči zatreperiše prema krpenom prasetu-igrački, koje je virilo iz Arijine heklane torbe. Arija je uvek nosila unaokolo čudne stvari – krpene životinje-igračke, nasumice

otkinute stranice starih romana, razglednice mesta koje nikada nije posetila.

„Zar hipnoza ne čini da kažeš stvari koje ne želiš da kažeš?“, upita Arija.

„Ima li nečega što nam ne bi rekla?“, odgovori Ali.

„I zašto još uvek носиš to prase svuda?“, ona pokaza na krpeno prase.

Arija slegnu ramenima i izvuče krpeno prase iz svoje torbe. „Tata mi je doneo Pigtuniju iz Nemačke. Ona me savetuje o mom ljubavnom životu.“ Ona gurnu ruku u krpenu lutku.

„Guraš mu ruku u dupe!“, Ali ciknu i Emili poče da se kikoće. „Osim toga, zašto želiš da носиš svuda nešto što ti je tvoj *tata* dao?“

„To nije smešno“, odreza Arija, trгнуvši glavom da se suprotstavi Emili...

Svi su ćutali nekoliko trenutaka, i devojke su gledale prazno jedna u drugu. Ovo se često dešavalo u poslednje vreme: neko bi – obično Ali – pomenuo nešto i uvredio nekoga, ali svi su bili previše nesigurni da pitaju šta se to zapravo događa.

Spenser prekide tišinu. „Biti hipnotisan, da, to zvuči kao vrsta skeča.“

„Vi ništa ne znate o tome“, brzo reče Alison. „Hajde. Mogu da vas sve hipnotišem u isto vreme.“

Spenser se usredsredi na opasač svoje suknje. Emili izduva vazduh kroz zube. Arija i Hana se pogledaše. Ali je uvek istupala sa stvarima koje treba probati – prošlog leta se pušilo seme maslačka da vide hoće li halucinirati, a prošle jeseni su išle na plivanje na jezero Peks, mada je jednom tamo pronađeno telo dečaka – ali stvar je bila u tome da one često *nisu* želele da rade stvari koje ih Ali terala da rade. One su sve obožavale Ali, mada su je nekad i mrzele – jer im je gazdovala unaokolo, i zato što ih je začarala. Ponekad, kad je Ali bila prisutna, one se nisu osećale stvarnima,

zapravo. Osećale su se nekako kao lutke, uz Ali koja je aranžirala svaki pokret. Svaka od njih je želela, bar jednom, da ima snagu da kaže Ali : „Ne“.

„Moooooolim te?“, Ali zatraži. „Emili, ti to želiš, zar ne?“

„Ovaj...“ Emilin glas je zatreperio. „Pa...“

„Ja hoću“, upade Hana.

„I ja“, reče Emili odmah posle toga.

Spenser i Arija klimnuše glavom protiv svoje volje. Zadovoljna, Ali isključila sve prekidače za svetlo i upalila nekoliko ukrasnih sveća slatkastog vanilinog mirisa, koje su bile na stočiću. Onda se povuče i počela da pevuši.

„U redu, samo se opustite“, otpevuši, i devojke se poredale u krug na tepihu.

„Otkucaji vašeg srca se usporavaju. Mislite na nešto smirujuće. Ja ću odbrojavati od sto, i čim vas dodirnem, bićete u mojoj moći“.

„Sablasi“, nasmeja se Emili drhteći.

Alison počela. „Sto... devedeset devet... devedeset osam...“

Dvadeset dva...

Jedanaest...

Pet...

Četiri...

Tri...

Ona dodirnu Arijino čelo jagodicom palca. Spenser rasplete noge, Arija trgnu levim stopalom.

„Dva...“ Ona polako dodirnu Hanu, zatim Emili, i onda se okrenu prema Spenseru.

„Jedan.“

Spenser otvori oči pre nego što ju je Alison pipnula. Ona skočila i pobeže do prozora.

„Šta to radiš?“, prošaputa Ali. „Kvariš trenutak.“

„Ovde je previše mračno“, Spenser priđe zavesama i otvori ih.

„Ne.“ Alison spusti ramena. „Mora da bude mračno. Tako će da deluje.“

„Ma hajde, neće.“ Roletna zape; Spenser se trudila da je oslobodi.

„Ne. Hoće.“

Spenser stavi ruke na kukove. „Hoću da bude svetlije. Možda to žele i ostale.“

Alison pogleda ostale. Sve su držale zatvorene oči.

Spenser se podboči. „Ne mora da bude uvek kako ti želiš, znaš.“

Alison prсну u smeh. „Zatvori ih!“

Spenser zakoluta očima. „Gospode, uzmi pilulu.“

„Ti misliš da *ja* treba da uzmem pilulu?“, reče Alison glasom koji zahteva odgovor.

Spenser i Alison su piljile jedna u drugu nekoliko trenutaka. Bila je to jedna od onih smešnih svađa koje su mogle da budu oko toga ko je prvi video novu „lakost“ polo haljinu u radnji *Najman Markus* ili jesu li pramenovi šatirani nijansom meda slični boji mesinga, ali se, uistinu, radilo o nečemu sasvim drugom. O nečemu mnogo bitnijem.

Konačno, Spenser pokaza prema vratima. „Odlazi.“

„Dobro.“ Alison izađe krupnim koracima.

„Hvala bogu!“ Ali posle nekoliko sekundi, Spenser izađe za njom. Plavičasti večernji vazduh je bio miran i nije bilo nijednog svetla u glavnoj kući njene porodice. Bilo je tiho, i previše – čak su i zrikavci bili tih – i Spenser je mogla da čuje sebe kako diše.

„Čekaj malo!“, viknu ona ubrzo, tresnuvši vrata za sobom. „Alison!“

Ali Alison je otišla.

Kad je čula lupanje vratima, Arija otvori oči. „Ali?“, pozva ona. „Devojke?“ Nije bilo odgovora.

Ona pogleda naokolo. Hana i Emili su sedela kao vreće na tepihonu, a vrata su bila otvorena. Arija izađe na trem. Nije bilo nikog tamo. Ona ode na vrhovima prstiju do ivice Alinog imanja. Pred njom se prostiralo drveće i sve je bilo tiho.

„Ali?“, šapnu ona. Ništa. „Spenser?“

Unutra, Hana i Emili su trljale oči. „Upravo sam imala najčudniji san“, reče Emili.

„Mislim, pretpostavljam da je bio san. Stvarno je bilo brzo. Alison je upala u stvarno dubok bunar, i tamo su bile sve one džinovske biljke.“

„Takav je isto i moj san!“, reče Hana.

„Bio je?“, upita Emili.

Hana klimnu. „Pa, na neki način. Bila je tu velika biljka. I mislim da sam videla Alison takođe. Možda je to bila njena senka, ali to je sigurno bila ona.“

„Au“, šapnu Emili. Gledale su jedna drugu razrogačenih očiju.

„Devojke?“, Arija uđe kroz prozor. Izgledala je vrlo bledo.

„Jeste li u redu?“, upita Emili.

„Gde je Alison?“, Arija nabora čelo. „A Spenser?“

„Ne znamo“, reče Hana.

U tom momentu Spenser upade u kuću. Sve devojke skočiše. „Šta?“, upita ona.

„Gde je Ali?“, upita Hana tiho.

„Ne znam“, prošaputa Spenser. „Ja sam mislila... Ne znam.“

Devojke zapadoše u ćutanje. Sve što su mogle da čuju bilo je kako grane drveća klize preko prozora. Zvučalo je kao da neko grebe dugim noktima po tanjiru.

„Mislim da hoću kući“, reče Emili.

Sledećeg jutra i dalje nije bilo ni traga ni glasa od Alison. Devojke su zvale jedna drugu, bili su to četvorosmerni pozivi ovog puta, umesto petosmernih.

„Da li misliš da je ljuta na nas?“, pitala je Hana. „Izgledala je čudno cele noći.“

„Verovatno je kod Kejti“, reče Spenser. Kejti je bila jedna od Alinih drugarica sa hokeja.

„Ili je možda sa Tifani – onom devojkom iz kampa?“, ponudila je rešenje Arija.

„Sigurna sam da se negde zabavlja“, reče tiho Emili.

Jedna po jedna, dobijale su pozive gospođe Dilaurentis, koja ih je pitala jesu li se čule sa Ali. Na početku, devojke su je štitile. To je bilo nepisano pravilo: pokrivala su Emili kad se ušunjala u kuću posle svog „policijskog časa“ u 23:00; zaobilazile su istinu za Spenser kad je pozajmila Melisin „ralf loren“ kaput a onda ga slučajno ostavila na sedištu voza u javnom prevozu; i tako dalje. Ali, čim bi koja završila razgovor sa gospođom Dilaurentis, osećala bi se nekako kiselo. Osećalo se da je nešto užasno loše.

Tog popodneva, gospođa Dilaurentis je zvala ponovo, ali ovaj put u panici. Do večeri je pozvala policiju, i sledećeg jutra tu su bila policijska kola i novinarski kombiji u njenom prirodno zapuštenom prednjem travnjaku. Za lokalne vesti to je bilo veoma uzbudljivo: lepa bogata devojka, nestala u jednom od najbezbednijih gradova više klase u zemlji.

Hana pozva Emili posle gledanja prvih noćnih vesti o Ali. „Da li te je policija ispitivala danas?“

„Da“, šapnu Emili.

„I mene. Nisi im rekla o...“, ona napravi pauzu. „*O Onome u vezi sa Dženom*, nisi?“

„Ne!“, Emili jedva progovori. „Zašto? Misliš da znaju nešto?“

„Ne... ne bi mogli da znaju“, Hana prošaputa posle sekunda ćutnje. „Mi smo jedine koje znaju. Nas četiri... i Alison.“

Policija je ispitivala devojke – zajedno sa skoro svima drugima iz Rouzvuda, počev od Alinog instruktora gimnastike koju ju je trenirao u drugom razredu pa sve do momka koji joj je jednom prodao „marlboro“ u *Vava šopu*. Bilo je leto pre osmog razreda i trebalo je da devojke flertuju sa starijim momcima na bazenskim zabavama, da jedu kukuruz u klipu u svojim dvorištima i da po ceo dan kupuju u tržnom centru *King Džejms*. Umesto toga, one su plakale same u svojim krevetima sa baldahinima ili su prazno buljile u svoje zidove prekrivene fotografijama. Spenser se bacila na sređivanje svoje sobe, razmatrajući o čemu je zaista bila njena svađa sa Ali, i razmišljajući o stvarima koje je samo ona znala o Ali. Hana je provela sate na podu svoje spavaće sobe, krijući ispražnjene kese „čitos“ kukuruznog flipsa ispod svog dušeka. Emili nije mogla da prestane da se opseđa pismom koje je poslala Ali pre njenog nestanka. Da li ga je Ali ikad dobila? Arija je sedela za svojim stolom sa Pigtunijom. Polako, devojke su prestale da jedna drugu zovu često. Sve su imale iste misli, ali nije bilo ničega više što bi mogle reći jedna drugoj.

Leto je skliznulo u početak školske godine, a onda u sledeće leto. I dalje nije bilo Ali. Policija je nastavila da traži, ali tiho. Vesti su izgubile interes za to, usmeravajući se prema trostrukom ubistvu u centru grada. Čak su se i Dilaurentisovi odselili iz Rouzvuda dve i po godine po Alinom nestanku. Nešto se promenilo i u Spenser, Ariji, Emili i Hani. Kada bi sad prošle Alinom ulicom i bacile pogled na kuću, nisu zapadale u stanje „odmah mi se plaće“. Počele su da osećaju nešto drugo.